LEWIS CAROLL

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

Conform
Programei școlare
de
Limba și Literatura Română
pentru
Clasele I-VIII

ANDREAS PRINT

(1832-1898)

Lewis Carroll

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

Traducere: ***Iulia Feldrihan***

Ediția a treia revizuită și adăugită

ANDREAS PRINT

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARROLL, LEWIS
Alice în Țara Minunilor / Lewis Carroll
București: Andreas Print, 2012
Bibliogr.
ISBN 978-973-8958-82-1

DIFUZOR EXCLUSIV:
AGENȚIA DE DIFUZARE DE CARTE
IVO PRINT
Calea Griviței nr. 158, demisol, sector 1, București
Tel./Fax: 021.222.07.67
E-mail: ivo_print@yahoo.com
Site: www.editura-andreas.ro

© Editura **ANDREAS** PRINT, București, 2012
Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii Andreas

Coperta: Costin CĂLIMOCEANU
Grafică interior: John TENNIEL

Bun de tipar: 19.04.20120; Coli de tipar:9
Format: Z_6 (16/54x84 cm).
I.S.B.N.: 978-973-8958-82-1

CUPRINS

1. Iepurele Alb / 11
2. În balta de lacrimi / 22
3. Șoarecele / 32
4. La Iepurele Alb / 41
5. Omida / 53
6. Ducesa / 64
7. Hârciogul, Iepurele și Pălărierul / 77
8. Partida de crochet / 89
9. Broasaca țestoasă cu cap de Vacă / 101
10. Cadrilul Homarilor / 112
11. Tarte și tartine / 119
12. Alice la tribunal / 129

ALICE ÎN ȚARA MINUNILOR

o capodoperă de umor și poezie pentru toate vârstele... începând de la opt ani

AUTORUL

Lewis Carroll, pe numele lui adevărat **Charles Ludwidge-Dodgson**, s-a născut în Cheshire, la Daresburg (Anglia), la 27 ianuarie 1832, a decedat la vârsta de 66 ani, la 14 ianuarie 1898, la Guildford (Surrey).

Profesor de matematică la Universitatea din Oxford, s-a ocupat, de asemenea, de medicină, de teatru, de fotografie și de sport.

A publicat lucrări științifice, dar și două romane pline de poezie, de umor și, mai ales, de imaginație: **„Alice în Țara Minunilor"** (1865) și **„Alice în spatele oglinzii"** (1871). Alte lucrări literare: **„Silvie și Bruno"** (1889-1893), ilustrată de Harry Furniss; **„The hunting of the Snark"** (1874), ilustrată de Henry Holiday; **„A Tangled Tale"** (1880), ilustrată de Arthur B. Frost.

OPERA

În luna iulie 1862, **Lewis Carroll** a făcut o partidă de canotaj cu cele trei fiice ale pastorului Liddell, decan al colegiului „Biserica lui Christos" - unde el era profesor - dintre care una se chema Alice.

Se odihneau pe o pajiște, la umbra unei căpițe de fân, și cum cele trei fetițe îi cereau tânărului profesor (avea 30 ani) să le spună povești, el a inventat una, având drept personaje micile animale care populau câmpurile engleze.

Acesta a fost punctul de plecare al cărții „Alice în Țara Minunilor", care este considerată astăzi o capodoperă a literaturii pentru copii.

DEDCAȚIE

„Alice în Țara Minunilor"

este dedicată lui Alice Liddell:

«Primește această povestire, dragă Alice... această ghirlandă ofilită a visurilor din copilărie... această Țară a Minunilor, unde poți vorbi cu animalele... unde totul este atât de extravagant...»

Capitolul 1

Iepurele Alb

Alice stătea întinsă pe pajiște. Alături de ea se afla sora ei, care ținea o carte. Pentru că se plictisea, Alice a aruncat o privire pe cartea surorii sale, dar cartea nu avea ilustrații și nici dialoguri amuzante.

– Ce plicticoasă carte, a oftat Alice, fără imagini și fără dialoguri amuzante!

Căldura acelei după-amieze de vară o trăgea la somn pe Alice. Ar fi vrut să împletească o ghirlandă de părăluțe, dar era prea obosită ca să se ridice și să culeagă florile.

Deodată, a văzut un iepure alb cu ochii roșii.

Iepurele, trecând pe lângă ea, a exclamat:

– O, Doamne, o să fiu în întârziere.

Alice găsi foarte natural să audă un iepure vorbind. Iepurele a tras un ceas de buzunar din vestă, s-a uitat cât era ora și s-a îndepărtat țopăind. Alice și-a spus totuși că un iepure care are un ceas și știe să citească ora, asta era din cale-afară.

Împinsă de curiozitate, s-a ridicat și a alergat după iepure. După ce a traversat câmpul, l-a ajuns tocmai când el intra în vizuina lui, sub un gard viu ce mărginea câmpul.

Vizuina forma o ridicătură și avea o intrare spațioasă. Astfel încât Alice a intrat cu ușurință după iepure, chiar în clipa când labele lui din spate dispăreau, înfundându-se în pământ.

Alice nu se întreba dacă va putea ieși de-acolo. Vizuina arăta ca un adevărat tunel în care Alice înainta cu ușurință. Apoi, brusc, a apărut o pantă foarte înclinată și, înainte de a se putea opri, fetița a alunecat și a căzut într-un puț. Totuși căderea a fost lentă și blândă, astfel încât Alice a putut să vadă totul în jurul ei

și a avut destulă prezență de spirit ca să se întrebe care vor fi urmările imprudenței sale.

S-a uitat în sus, ca să-și dea seama cât de adânc căzuse. Dar era prea întuneric ca să poată vedea ceva. Cât despre pereții care o înconjurau și pe care îi vedea foarte bine, aceștia erau plini de polițe, de hărți și de tablouri frumoase.

A luat de pe una dintre numeroasele etajere un vas cu o etichetă pe care scria „Dulceață de portocale". Temându-se să nu rănească iepurele, care poate se afla pe fundul puțului, n-a lăsat să cadă borcanul cu dulceață, ci l-a pus pe o altă policioară, în trecere, în timp ce continua să cadă sau, mai curând, să alunece lent în gol.

Alice se gândea: „După tot ce mi se întâmplă acum, n-o să-mi mai fie frică dacă mă voi rostogoli pe scări acasă sau dacă voi cădea vreodată de pe acoperiș..." Alice continua să coboare, mai jos, tot mai jos.

– Cred că am parcurs câțiva kilometri, a spus ea cu voce tare. Cel puțin șase, șapte kilometri... Mă voi apropia de centrul pământului...

Alice avea cunoștințe despre centrul pământului și despre scoarța pământului, de la ora de geologie. Dar acum nu era momentul să și le etaleze, pentru că nimeni nu putea s-o